

[Svend E. Johansen.]

i den personlige Frihed, som kan sige Sparto til, hvad der sker i de totalitære Stater, der lever efter Principper, som Demokratiet Værnere, i dette Tilfælde Justitsministeren, vil befri den danske Befolkning for at komme ind under.

§ 1017 a er jo heldigvis undergaaet en væsentlig Redaktion i Landstinget, idet det nu slaas fast, at det kun er Hensynet til fremmede Magter, der gør det paakrævet, at offentlig Omtale af en Sag eller visse Dele af en Sag ikke maa finde Sted. Men ogsaa her er jeg alligevel betænkelig, for en hvilken som helst Bestemmelse om, at noget af Hensynet til dette eller Hensynet til hint overlades til Administrationens, Politiets eller Domstolenes Skøn, betyder i Virkeligheden, at den danske Befolkning løber Fare for at faa sine Retsgoder forflygtiget. At det er et meget ømfindtligt Omraade at komme ind paa, at Myndighederne skal kunne forbyde al offentlig Omtale helt eller delvis af en Sag, det siger sig selv, saa kan man nok saa meget camouflere det og begrunde det med Hensynet til fremmede Magter. Jeg tror, at det er afgørende nødvendigt, at de Elementer baade her i Tinget og ude i Befolkningen, som staar paa den personlige Friheds Grund, og vel at mærke staar paa den personlige Friheds Grund, ikke for at have en køn Sætning at kunne slynge ud, men fordi de føler sig overbevist om, at den personlige Frihed for Alvor bør respekteres, maa slutte sig tættere sammen i de Tider, der kommer, og yde effektiv og fælles Modstand mod de Anslag mod den personlige Frihed, der som en rød Traad er gaaet gennem de sidste Par Aars Lovgivning.

Der er det ejendommelige, at det andet Regeringsparti, Det radikale Venstre, der jo staar paa den personlige Friheds Grund, staar delt saaledes, at deres Rigsdagsrepræsentant altid i det givne Øjeblik lader sig slæbe med til at gennemføre, hvad Socialdemokratiet forlanger, hvorimod dets Presse, der er vendt mere udad mod Offentligheden, vender sig i meget skarpe og meget fordømmende Ord mod de Indgreb, der gøres ogsaa paa dette Lovforslags Omraade. Jeg behøver blot at minde om „Politiken“s og „Ekstra-bladet“s ikke ubetydelige Indsats, hvor de har vist det frihedsfjendske og farlige i det Lovforslag, der behandles nu, og i tidligere Lovforslag, der enten er vedtaget eller fremsat. Hvor er det symptomatisk, at det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen fra denne Talerstol gav sin Tilslutning med den Indskrænkning: Det er ikke uden visse Be-

tænkeligheder, vi gaar med. Jeg vil bede ærede Medlemmer lægge Mærke til, at det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen altid kun gaar med med meget store Betæneligheder; det gjorde han i Grundlovssagen, det gjorde han nu, og det har han gjort paa en Række andre Omraader, hvor han har været Ordfører for sit Parti.

Jeg tror, som sagt, at virkelig liberalt indstillede Elementer i vort Folk maa rykke tættere sammen og tage bedre organiseret Arbejde op for Frihedens og Retssikkerhedens Bevarelse. Jeg tror at kunne sige, at det i hvert Tilfælde ikke naas gennem en Udvidelse af Politiets Beføjelser, hvorved vi efterhaanden naar ind i et Politiregimente, fordi man finder det betimeligt.

Jeg vil gerne med et ganske kort Citat, som jeg haaber, jeg maa faa Lov til, vise Forskellen paa engelsk og dansk Retsopfattelse. Det er et Citat fra „Juristen“ fra 1. Januar 1939, hvor der omtales en engelsk Borger, som blev anholdt, som blev uforskyldt anholdt, og som fik tilkendt en Erstatning for uforskyldt Anholdelse paa 300 £. Dér sagde Lord Chief Justice, der beklædte Dommersædet, at dette, at man troede, at Sagsøgeren ikke var i lovlig Besiddelse af det, man mente, han havde stjaalet,

„ikke var nok til at fyldestgøre Lovens Krav til Anholdelsesgrundlaget, og i sin Henvendelse til Nævningerne udtalte han endvidere, at det var farligt, naar en stor Institution, i Bevidsthed om den Magt, der stod bag ved den, optraadte hensynsløst, taabeligt eller overtjenstivrigt, og tilføjede: Hvis man blot en Gang i dette Land opgiver Værdsættelsen af Individets Frihed, eller hvis man blot en Gang aabner Døren for den afskyelige Doktrin, at naar noget bliver gjort af offentlige Myndigheder, har vedkommende større Handelfrihed end ellers, hvad bliver der saa af Friheden?

Denne Tale forstod Nævningerne, og efter en ganske kort Raadslagning tilkendte de Sagsøgeren 300 Pund i Erstatning“.

Maatte vi blot i dette Land forstaa Talen paa samme Maade, saaledes at vi sætter en effektiv Modstand ind mod enhver Indsnævring af vore Friheds- og Retsgoder, saa var meget vundet, og saa kunde Grundlaget skabes for Gennemførelsen af et sundt og naturligt Samfund, nemlig ved at vi fik andre ind i Ledelsen af dette Lands offentlige Anliggender end dem, vi har i Øjeblikket.